

دامپزشکی

شیوهی درمانی را انتخاب کند. وی نباید از کار کردن در محیطهای روستایی و سفرهای برون‌شهری پرهیزی داشته باشد. داشتن قدرت بدنی مناسب در هنگام کار با دام‌های بزرگ و سرکشی دام نیز بسیار مهم است. علاقه‌مندی به زبان انگلیسی و درس زیست‌شناسی و همچنین داشتن عشق و علاقه به حیوانات از ملزومات موفقیت در این رشته است.

فرصت‌های شغلی

یک دامپزشک می‌تواند در کلینیک‌ها، درمانگاه‌ها و مراکز دامپزشکی به درمان دام‌ها بپردازد و در مراکز تحقیقاتی مانند مراکز اصلاح نژاد دام یا آزمایشگاه‌های دامپزشکی به تحقیق و پژوهش مشغول شود. اداره‌های دامپزشکی کشور، کشتارگاه‌های دام و طیور، دامپروری‌ها و مرغ‌داری‌ها، مراکز پرورش اسب، باشگاه‌های سوارکاری، کارخانه‌های تولید فرآورده‌های گوشتی و لبنی، صنایع شیلانگ، داروخانه‌های دامپزشکی، مراکز پرورش طیور، زنبور و ماهی از دیگر مراکزی هستند که همواره نیازمند تخصص دامپزشکان هستند و دامپزشکان بسیاری نیز جذب این مؤسسات می‌شوند.

ادامه‌ی تحصیل

دانش‌آموختگان دامپزشکی می‌توانند در آزمون دکترای تخصصی دامپزشکی که اکنون حدود ۱۴ رشته را پوشش می‌دهد، شرکت کنند و در صورت قبولی، ادامه‌ی تحصیل دهند. کلینیکان پاتولوژی، بیماری‌های طیور، بیماری‌های داخلی دام‌های بزرگ، بیماری‌های داخلی دام‌های کوچک و بیماری‌های ماهی‌ها و آبزیان، چند نمونه از رشته‌های مقطع دکترای تخصصی است. دامپزشکان هم‌چنین می‌توانند در آزمون دکترای تخصصی رشته بیوتکنولوژی و رشته‌های علوم پایه‌ی پزشکی مانند جین‌شناسی، اتکل‌شناسی، ویروس‌شناسی پزشکی، ژنتیک و فیزیولوژی شرکت کرده و در صورت پذیرفته شدن ادامه‌ی تحصیل دهند. آن‌ها مجاز به شرکت در آزمون کارشناسی ارشد رشته‌های علوم پزشکی مانند ژنتیک، اپیدمیولوژی، میکروبی‌شناسی و... نیز هستند که در این صورت باید با دانش‌آموختگان مقطع کارشناسی رقابت کنند. این مورد معمولاً بر اساس علاقه‌ی دامپزشک به یک زمینه‌ی علمی است و به عنوان مقطع بالاتر به حساب نمی‌آید و دامپزشک می‌تواند بعد از کسب مدرک کارشناسی ارشد در مقطع بالاتر رشته‌ی کارشناسی ارشد خود ادامه‌ی تحصیل دهد یا در رشته‌های تخصصی دامپزشکی شرکت کند.

به این خبر توجه کنید: «بیماری‌های دامی در کشورهای جهان سوم، سالیانه، ۳۰ میلیون تن از شیر دام‌ها می‌کاهد که این رقم تأمین‌کننده‌ی شیر سالیانه‌ی ۲۰۰ میلیون کودک به میزان ۲ لیوان شیر در روز است.» شاید همین یک خبر برای درک اهمیت سلامت دام و طیور که از جهات بسیاری در سلامت انسان تأثیر غیر قابل انکاری دارند کافی باشد. سازمان بهداشت جهانی، هدف نهایی دامپزشکی را تأمین مواد غذایی و بهداشت انسان می‌داند، نه درمان حیوانات. دام و طیور از دیرباز تاکنون تأمین‌کننده‌ی بسیاری از نیازهای انسان بوده و هستند؛ چه از زمانی که انسان از شکر، گوشت و تخم این حیوانات تغذیه می‌کرد و با استفاده از پوست‌شان خود را می‌پوشاند و چه اکنون که علاوه بر موارد گفته‌شده، از محصولات دامی در بسیاری از زمینه‌ها و صنایع مثل صنعت داروسازی، نساجی، صنایع غذایی و... استفاده می‌کند و محصولات دامی به جزء لاینفک زندگی جوامع امروزی تبدیل شده است؛ بنابراین با توجه به جایگاهی که دام و محصولات دامی در زندگی انسان دارد، باید به صورت تخصصی و حرفه‌ای به مسئله‌ی بهداشت دام و محصولات دامی پرداخت. دامپزشکی شاخه‌ای از علم است که به تأمین بهداشت و سلامت دام و محصولات دامی، پیشگیری و درمان بیماری‌های دامی، مبارزه با بیماری‌های مشترک بین انسان و دام تا مرحله‌ی ریشه‌کنی و در نهایت ایجاد زمینه‌ی توسعه‌ی دامپروری و امور وابسته به دام می‌پردازد. دامپزشکان با طیف گسترده‌ای از جانوران از جمله دام‌های بزرگ و کوچک، طیور، آبزیان و حشرات مفید سروکار دارند که هر یک از این گروه‌ها خود از جهات مختلفی مورد بررسی قرار می‌گیرند. به همین دلیل دامنه‌ی اطلاعاتی و کارایی‌های یک دامپزشک بسیار وسیع است. آموزش دامپزشکی در دانشگاه‌های ایران، شامل دو مرحله است و دانشجویان در مدت‌زمان حدود ۶ سال تقریباً ۲۲ واحد درسی را می‌گذرانند. مرحله‌ی اول شامل دروس پایه و پاتوبیولوژی است. در پایان این مرحله دانشجویان باید در آزمون جامع پیش‌درمانگاهی شرکت کنند که در صورت قبولی مجاز به ورود به دوره‌ی دوم یعنی دوره‌ی علوم درمانگاهی خواهد شد. هم‌چنین دانشجویان برای دریافت مدرک دانش‌آموختگی باید در آخرین ترم تحصیلی، طرح پژوهشی خود را اجرا کرده و در حضور اساتید و داوران از آن دفاع کنند. داوطلب این رشته باید از حافله، قدرت تجزیه و تحلیل و هوش بالایی برخوردار باشد تا بتواند از میان انبوه بیماری‌های دام و طیور با تشخیص صحیح بیماری، بهترین